

Koldingbogen

ÅRSTAL:	1990
FORFATTER:	Thorkild Hamming
TITEL:	Viggo Nielsen.
KORT RESUME:	Medlem af sognerådet i Dalby og Kolding Byråd, formand for Jens Holms Biblioteksfond.

Viggo Nielsen

Af Thorkild Hamming

Da Viggo Nielsen forlod sin stilling som sikkerheds- og miljøchef hos Phønix for et par år siden efter 31 års virke i firmaet, gav han udtryk for, at det gjaldt om ikke at blive for passiv som pensionist og tilføjede: »Jo mere aktivitet, des længere tror jeg egentlig man lever«. Det kom desværre ikke til at holde stik for Viggo Niensens vedkommende. Vel kun de færreste har haft et mere aktivt otium end han, og alligevel blev det så kort.

Og så var der egentlig slet ikke tale om en pensionisttilværelse i almindelig forstand, for et par uger efter den sidste arbejdsdag i Vejen startede han sammen med sin kone sit eget konsulentfirma og fik rigeligt at gøre med at rådgive forskellige firmaer, der havde problemer med det eksterne miljø eller arbejdsmiljøet – eller som stod for at skulle etablere en sikkerhedsorganisation. Samtidig med at han var en meget aktiv og medlevende formand for Jens Holms Biblioteksfond samt medlem af Trapholtkomiteen. I Kolding Rotary Klub hørte han heller ikke til de passive, men her som andre steder, hvor han havde sin gang, var det karakteristisk for ham, at han ikke masede sig på med sine synspunkter, men – når en diskussion var ved at løbe af sporet eller blive noget mat – fyrede et kort og knapt indlæg af, der kastede lys over problemet.

Viggo Nielsen var ikke blind for, at han måske, som han selv kaldte det, var lidt »dominerende«. Det ville nok være mere rigtigt at sige, at han havde udstråling. Han kunne ikke være til stede blandt mennesker, uden at de mærkede, at de var sammen med ham, men han var netop ikke dominerende. Han kunne lytte, han

kunne spørge, han var interesseret i sine omgivelser og i, hvad de mennesker, som han kom i berøring med, havde af meninger, erfaringer og synspunkter, og han havde tålmodighed til at lade dem komme til orde, selvom de måske ikke var lige så klarhjernede og vel-formulerede som han.

At han i sine sidste år brugte mange af sine kræfter på løsning af miljøproblemer – både fysiske og psykiske – var ingen tilfældighed og egentlig ingen kursændring i hans livsbane, for som leder var det noget helt centralt for ham at skabe det bedst mulige arbejdsmiljø. Og det virkede, som om han i vuggegave havde fået mange af de egenskaber, der er en uvurderlig hjælp, hvis det skal lykkes: Naturlig myndighed, lune, venlighed, menneskelig varme, flid og arbejdsglæde. Disse egenskaber gav ham også mulighed for at stille store krav til sine medarbejdere, uden at det blev opfattet som krav, men som samarbejde om en fælles opgave.

Viggo Nielsen var født i Jerne ved Esbjerg den 24. december 1927 og kom efter endt skolegang i tømrerlære. Han kunne lide at kokettere med, at han efter endt læretid, for at få udleveret sit svendebrev, måtte love aldrig at praktisere i faget mere, hvad der nok heller ikke var hans hensigt. Det var ingeniør, han ville være, og det blev han uddannet til i Horsens. Efter nogle års arbejde som vejingeniør først i Vejle kommune og derefter på stadsingeniørens kontor i Kolding blev han ansat som distriktsingeniør i vejafdelingen hos A/S Phønix i Vejen, hvor han i løbet af den

Viggo Nielsen

menneskealder, han arbejdede der, virkede som chef for en række af det store firmas afdelinger og divisioner og ifølge mine kilder gjorde en strålende indsats. Men hvor fremragende den end måtte have været, kan den ikke give anledning til en omtale i Koldingbogen. Det kan vel strengt taget heller ikke hans tre valgperio-

der i aktiv kommunalpolitik først som medlem af sognerådet i Dalby gennem de sidste otte år af denne kommunes eksistens som selvstændig administrativ enhed, derefter fire år i Kolding Byråd med bl.a. sæde i teknisk udvalg og kulturudvalget. Heller ikke arbejdet i det såkaldte »overbyråd«, som forberedte kommunalreformen i Koldingområdet – et arbejde, som Viggo Nielsen så tilbage på med særlig glæde.

Det var de tyve år som medlem af bestyrelsen for Jens Holms Biblioteksfond – de sidste 16 år som formand – der gør det helt selvfølgelig, at han – som både hans forgænger i formandsstolen, Charles W. Jensen, og den, hvis navn fonden bærer og som med sin gave muliggjorde dens oprettelse – portrætteres i denne bog. Det burde iøvrigt også vederfares kæmner Zoffmann, der i realiteten skabte fonden, og som var dens første formand – en post han bestred i tyve år.

Viggo Niensens første opgave som formand var gennemførelsen af den store ombygning af biblioteksbygningen, hvor de etager, der hidtil havde været udlejet til forskellige erhvervsdrivende, blev inddraget til biblioteksformål. Det er indlysende, at det var en gevinst for biblioteksfonden, at en erfaren ingeniør med mange års kendskab til anlægsarbejde stod for styret i den periode; og at ombygningen trods alle sådan en opgaves faldgruber og vanskeligheder blev heldigt gennemført, var ikke mindst hans fortjeneste.

Han var dog ikke den, der hvilede på laurbærrene. Han gennemførte køb og ombygning af bibliotekets naboejendom i Jernbanegade, der muliggjorde en tiltrængt udvidelse af bibliotekskomplekset, hvad der bl.a. skaffede stadsarkivet bedre lokaler, og han skabte i årenes løb udveje for forskellige lokaleændringer for at sikre bedre arbejdsgange i biblioteket.

Men: »Godt nok er ikke nok«, var et af hans valgspog, og til det sidste arbejdede han for at forbedre biblioteksmiljøet. Helst så han en helt ny biblioteksbygning – allerhelst placeret ved Slotssøen. En arkitektonisk

perle skulle det være, et kulturhus, hvor personalet kunne trives, så ville lånerne også gøre det. Som erhvervsmand havde Viggo Nielsen blik for et levende kulturlivs betydning for et godt erhvervsliv: Erhvervene skal have medarbejdere, og man får ikke de dygtige folk, hvis der ikke er nogle gode kulturelle tilbud i området, var et synspunkt, han – som efterhånden mange andre fremsynede ledere i erhvervslivet – gjorde sig til talsmand for.

Tegn i sol og måne kunne imidlertid tyde på, at godt nok i disse år skal være mere end nok, når det gælder kulturformidling. Men det kunne ikke standse Viggo Nielsen. Når et håb eller to blev brudt, blinkede et nyt i hans øje. Så sent som nogle uger før sin pludselige død tumlede han på et fondsbestyrelsesmøde sammen med sine bestyrelseskolleger med nye planer, der skulle give biblioteket bedre udfoldelsesmuligheder.

Viggo Nielsen var ikke selv den store biblioteksbruger. Han købte de bøger, som han havde lyst til og brug for, bortset fra dem, der blot skulle bruges til et enkelt opslag – så gik vejen til biblioteket. Gennem et halvt hundred år havde han samlet en betydelig bogsamling, så at han i de fleste tilfælde kunne gå til sine egne reoler, når han skulle bruge en bog. Og det var ikke noget, der blot skete i ny og næ. Han læste som en besat hele tiden, har han selv berettet. I sit sidste leveår fortalte han mig, at han lige var blevet færdig med en fornyet læsning af Bibelen fra skabelsesberetningen til åbenbaringen – ikke et vers var sprunget over. Der var holdning i det, han foretog sig. Lige fra han som stor knægt på vej hjem en Mariæ bebudelsesdag købte en stor buket blomster, som han med et lunt smil forærede sin mor, Marie Nielsen i Jerne, til han lukkede sin Bibel efter at have læst sig gennem alle ordene fra »I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden« til »Herren Jesu nåde være med alle!«